RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 224.383 van 22 juli 2013
in de zaak A. 206.335/XIV-34.531

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Maurice Mandelblat
kantoor houdend te 1030 Brussel
A. Reyerslaan 41/8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 september 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 85.878 van 14 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9081 van 8 oktober 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 mei 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die in opvolging van advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 28 juli 2010 België binnen en verklaart zich op 30 juli 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 juni 2012 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 augustus 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de "kennelijk gebrekkige motivering" op en een schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65, 39/73 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

De verzoekster voert eerst aan dat zij in haar verzoekschrift tot beroep heeft betwist dat zij vage verklaringen over haar relatie met Albert zou hebben afgelegd en dat zij wel degelijk voldoende informatie over hun activiteiten als koppel heeft gegeven. Zo heeft de verzoekster in haar verzoekschrift tot beroep aangehaald dat haar op het commissariaat-generaal niet méér details werden gevraagd, dat het een bizarre en louter subjectieve motivering is om het als "vreemd" te bestempelen dat zij als koppel bijna nooit meningsverschillen hadden, dat zij zich de namen van de ouders van Albert niet herinnerde omdat die al lang waren overleden en dat zij niets over Alberts hobby's kon verklaren omdat hij een drukke baan had en hij na zijn werk gewoon thuis bleef en televisie keek. In het bestreden arrest wordt daar slechts op geantwoord dat de commissaris-generaal het asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden en dat de verzoekster diens vaststellingen enkel minimaliseert, ontkent of vergoelijkt, doch er wordt niet ingegaan op de concrete argumenten van de verzoekster. Volgens de verzoekster voldoet dergelijke stereotiepe motivering geenszins omdat er niet uit blijkt of de concrete argumenten van de verzoekster tegen de vaststellingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing worden afgewogen.

De verzoekster vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet concreet verwijst naar de vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing over haar geloofsovertuiging noch ingaat op de argumenten van de verzoekster tegen die vaststellingen. De argumenten van de verzoekster betreffende haar relatie met Albert en betreffende haar bekering waren nochtans totaal verschillend zodat zij in het bestreden arrest niet op dezelfde stereotiepe wijze mochten worden beantwoord. Zo heeft de verzoekster in het verzoekschrift tot beroep aangegeven in welke kerk zij werd bekeerd terwijl haar op het commissariaat-generaal niet werd gevraagd waar die kerk lag en haar niet in detail naar de ceremonie werd gevraagd. De verzoekster heeft ook toegegeven dat zij geen uitgebreide kennis van het katholieke geloof heeft omdat zij zich vooral uit liefde voor Albert en niet hoofdzakelijk uit een grote geloofsovertuiging heeft bekeerd. Een minieme tegenstrijdigheid

kan niet determinerend zijn voor haar geloofwaardigheid vermits de geloofwaardigheid van haar overige verklaringen buiten kijf staat.

Ten slotte laat de verzoekster gelden dat zij in het verzoekschrift tot beroep heeft aangehaald tot een bepaalde sociale risicogroep in Albanië te behoren, met name de vrouwen die slachtoffer zijn van familiaal geweld, een risico dat nog werd vergroot door haar psychologische kwetsbaarheid. De politie wilde daar niets tegen ondernemen omdat het ging om de relatie tussen vader en dochter. De verzoekster heeft ook verslagen van internationale organisaties aangehaald die aangeven dat de Albanese autoriteiten in gebreke blijven om slachtoffers van familiaal geweld een efficiënte bescherming te bieden, waarbij zij heeft herhaald dat de politie geen gevolg aan haar klacht wilde geven. In het bestreden arrest wordt daarover enkel gesteld dat de verzoekster zich op algemene informatie beroept zonder deze concreet op haar situatie te betrekken. Vermits de verzoekster op individuele wijze heeft aangegeven dat de politie in haar geval weigerde tussen te komen en vermits dit overeenstemt met de algemene informatie, is de motivering van het bestreden arrest niet adequaat en rechtsgeldig.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster toe dat zij niet beweert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in detail op elk aangevoerd element moet ingaan maar wel dat uit het bestreden arrest moet blijken welk antwoord de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft op haar verweer tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit blijkt echter niet uit de stereotiepe motivering van het bestreden arrest, die op vrijwel elk asieldossier van toepassing kan zijn.

Beoordeling

6.1. Artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Daaraan is voldaan wanneer de rechter laat blijken waarom de door de partijen aangevoerde grieven of verweermiddelen worden verworpen, zonder dat het vereist is ieder afzonderlijk argument te beantwoorden.

6.2. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert omdat het asielrelaas van

de verzoekster ongeloofwaardig is en dat de motieven van de commissaris-generaal "duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn". Volgens het bestreden arrest brengt de verzoekster geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven en komt zij niet verder dan het minimaliseren, het ontkennen en het vergoelijken van die vaststellingen en het verwijzen naar algemene informatie zonder deze concreet op haar eigen dossier te betrekken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt wat betreft de voorgehouden impact van de psychologische problemen van de verzoekster op haar asielrelaas nog op dat uit de medische attesten wel stress, angstaanvallen, slapeloosheid en depressies blijken doch geen geheugenstoornissen. Het asielrelaas wordt als ongeloofwaardig beschouwd.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt op omstandig en concreet gemotiveerde wijze "geen enkel geloof" aan de verklaringen van de verzoekster gehecht omdat er grote vraagtekens bij de relatie met Albert kunnen worden geplaatst en omdat ernstig aan de geloofwaardigheid van de bekering tot het christendom kan worden getwijfeld. Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan de problemen die de verzoekster ten gevolge van haar relatie met Albert en van haar bekering met haar ooms zou hebben ondervonden. Wat betreft de relatie met Albert, wordt meer bepaald overwogen dat de verzoekster weinig kan zeggen over het begin van die relatie, over hun activiteiten als koppel met toekomstplannen en mogelijke meningsverschillen daarover, over de namen van de ouders van Albert en de oorzaak van hun overlijden en over de hobby's van Albert. Wat betreft de bekering van de verzoekster wordt vastgesteld dat zij als reden slechts de vraag van Albert tot bekering kon opgeven zonder verdere details en dat het vreemd is dat zij zich 10 dagen na de vraag van Albert reeds bekeerde, hoewel zij voordien al problemen had gehad omdat Albert een ander geloof had en haar grootvader een imam was. De commissaris-generaal merkt in zijn beslissing ook op dat de verzoekster geen (begin van) bewijs van haar bekering kan geven, dat zij enkel wist dat de bekering in één van de grootste kerken gebeurde maar de naam van die kerk niet kon geven, noch de naam van de priester die de ceremonie leidde. De priester zou bij de enige ontmoeting vooraf enkel hebben gevraagd of zij ermee akkoord ging zich te bekeren, zonder verder gesprek. Ook bleek de kennis van de verzoekster over het katholieke geloof niets voor te stellen. Ten slotte heeft de verzoekster tijdens het interview op het commissariaat-generaal verklaard dat zij zich in februari 2010 heeft bekeerd terwijl zij bij het invullen van de vragenlijst had verklaard dat zij haar bekering al in 2009 aan haar vader had bekendgemaakt.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitdrukkelijk bij de motieven van de commissaris-generaal aansluit en waar die motieven duidelijk en concreet in de aanvankelijk bestreden beslissing zijn opgenomen, gaat het niet om een stereotiepe motivering doch om motieven die op de verzoekster zelf zijn toegespitst en waaruit voldoende blijkt om welke redenen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. De verzoekster laat gelden dat de grieven uit haar verzoekschrift tot beroep betreffende de beoordeling van haar relatie met Albert onvoldoende concreet zijn beantwoord.

Tegen de eerste vaststelling dienaangaande, met name over het begin van de relatie, voert de verzoekster in het cassatiemiddel geen kritiek aan, evenmin als zij in het verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gedaan.

Zij heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat zij op het commissariaat-generaal wel voldoende informatie had gegeven over hun activiteiten als koppel en dat haar daar toen geen verdere details over werden gevraagd. Die argumentatie wordt voldoende beantwoord waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aansluit bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing, die onder meer vermeldt dat “van iemand die twee jaar lang een relatie had, verwacht kan worden dat (zij) meer in detail zou kunnen vertellen over de activiteiten die (zij) als koppel hadden ondernomen of over bepaalde meningsverschillen bij het bespreken van (hun) toekomstplannen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de motieven van de commissaris-generaal “duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier”, hetgeen dus ook geldt voor het motief dat de verzoekster, gevraagd om een dag dat zij met Albert op stap ging eens tot in detail te beschrijven, “niet verder (kwam) dan het poneren van enkele gemeenplaatsen”. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat – en waarom - de stelling van de verzoekster als zouden haar geen details over de activiteiten als koppel zijn gevraagd, wordt verworpen.

Over haar onwetendheid over de namen en de doodsoorzaak van Alberts ouders heeft de verzoekster aangevoerd dat de ouders al lang waren overleden zodat zij zich hun namen niet meer herinnerde. Vermits dit slechts een herhaling van haar verklaring op het

commissariaat-generaal vormt, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperken tot het bijtreden van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Tegen de vaststelling dat de verzoekster “bijzonder summier” bleef over de hobby’s van Albert en verklaarde dat hij “gewoon thuis bleef en naar televisie keek en hij eigenlijk geen hobby’s had” liet de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat Albert geen andere hobby’s kon hebben omdat hij zo een drukke baan had. Vermits de verzoekster deze uitleg voor het eerst in haar verzoekschrift tot beroep gaf, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad overwegen dat de verzoekster zich beperkt tot het minimaliseren, ontkennen of vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

De verzoekster toont dus niet aan dat het bestreden arrest onvoldoende is gemotiveerd wat betreft de ongeloofwaardigheid van haar relatie met Albert. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. De verzoekster laat gelden dat de grieven uit haar verzoekschrift tot beroep betreffende haar bekering onvoldoende concreet zijn beantwoord.

Anders dan de verzoekster lijkt voor te houden, vormt het op zichzelf geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht om de kritiek tegen de motivering betreffende de bekering samen met de kritiek tegen de motivering betreffende de relatie met Albert te beantwoorden.

Tegen de vaststelling dat zij op de vraag waarom haar bekering zo belangrijk was voor Albert enkel had geantwoord dat zij zich uit liefde voor hem tot zijn geloof had bekeerd, heeft de verzoekster in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat de ondervrager niet duidelijk had gemaakt dat zij de reden moest aangeven waarom Albert haar vroeg om zich te bekeren. Zij voegde eraan toe dat Albert dat had gevraagd omdat het in het dagelijkse leven als gezin veel praktischer zou zijn om samen naar de kerk te gaan en samen te eten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de motieven van de commissaris-generaal “duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier”, hetgeen dus ook geldt voor het motief dat aan de verzoekster wel degelijk op het commissariaat-generaal werd gevraagd waarom haar bekering zo belangrijk was voor Albert. Vermits de verzoekster haar uitleg voor het

eerst in het verzoekschrift tot beroep gaf, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad overwegen dat de verzoekster zich beperkt tot het minimaliseren, ontkennen of vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Tegen de vaststellingen dat zij geen (begin van) bewijs van haar bekering voorlegt, dat zij noch de naam van de kerk noch de naam van de priester kent en dat er voorafgaand aan haar bekering geen diepgaande gesprekken met de priester werden gevoerd, heeft de verzoekster in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat zij wel had aangegeven in welke kerk zij werd bekeerd en dat de commissaris-generaal haar geen verdere details over die kerk had gevraagd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de motieven van de commissaris-generaal "duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier" en hij geeft daarmee aan dat dit ook geldt voor de vaststelling dat de verzoekster de naam van de kerk niet kende.

Tegen de vaststellingen betreffende het gebrek aan kennis van de verzoekster van een aantal elementen uit het katholieke geloof heeft de verzoekster aangevoerd dat zij het verloop van de bekeringsceremonie heeft aangegeven en dat zij heeft toegegeven geen uitgebreide kennis van het katholieke geloof te hebben omdat zij zich vooral uit liefde voor Albert en niet uit een grote geloofsovertuiging had bekeerd. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aansluit bij de motieven van de commissaris-generaal, treedt hij de appreciatie van deze laatste bij dat van iemand die zich daadwerkelijk tot het katholicisme heeft bekeerd een grotere kennis van het geloof mag worden verwacht dan die van de verzoekster. Daarmee wordt haar argumentatie dat zij wel van een voldoende kennis zou hebben blijk gegeven op voldoende wijze beantwoord.

Ten slotte heeft de verzoekster aangevoerd dat er geen sprake kan zijn van ernstige tegenstrijdigheden omdat haar enkel een minieme tegenstrijdigheid wordt verweten over het tijdstip van haar bekering. Die argumentatie wordt op voldoende wijze beantwoord doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aansluit bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en dus dat "de vastgestelde tegenstrijdigheden (…) verder de geloofwaardigheid van (haar) beweerde bekering ondermijnen".

De verzoekster toont dus niet aan dat het bestreden arrest onvoldoende is gemotiveerd wat betreft de ongeloofwaardigheid van haar bekering tot het katholicisme. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.5. De verzoekster heeft in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog aangevoerd dat zij het statuut van vluchteling moest krijgen omdat zij behoort tot de sociale risicogroep van vrouwen in Albanië die het slachtoffer van familiaal geweld zijn, waartegen de Albanese overheden geen effectieve bescherming bieden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt die kritiek op voldoende wijze met de vaststelling dat het asielrelaas van de verzoekster ongeloofwaardig is en door zich aan te sluiten bij de motieven van de commissaris-generaal die reeds had overwogen dat geen geloof aan de voorgehouden relatie met Albert en aan verzoeksters bekering kan worden gehecht zodat "logischerwijze ook geen geloof meer (kan) worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou ondervinden met uw vader en uw ooms". Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

6.6. In het opschrift van het middel haalt de verzoekster de artikelen 39/73 en 48/3 van de Vreemdelingenwet aan, doch zij zet verder niet uiteen op welke wijze die bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden, anders dan door een gebrek in de motivering. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig juli tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**